

LÁSZLÓ HERCEG MEGMENTI AZ ELRABOLT MAGYAR LÁNYT

– A Képes Krónika nyomán –(részlet)

...Amikor Béla király halálának híre járt, Salamon mindjárt apósához, a német császárhoz fordult, és arra kérte, szerezze meg neki a magyar koronát. A német császár szívesen engedett a kérésnek, és nemsokára nagy sereggel hozta Salamont az országba. Ekkor Géza herceg, Béla király fia, két öccsével Lengyelországba menekült. Ezért Salamon minden akadály nélkül bevonult Magyarországra, amelynek akkor királya nem volt. A német sereggel teljes biztonságban érkezett Székesfehérvárra, a koronázó városba. Az ország népe és a papság nagy tisztelettel fogadta Salamont, a német császár pedig mindjárt tanácskozni kezdett az urakkal, hogy vejének a koronát biztosítsa. Megújította a békét a magyarokkal, majd Salamont ünnepélyesen királlyá koronáztatta. De Salamon király sem feledkezett meg jótévőjéről: a császárt a magyar kincstárból gazdagon megajándékozta. A császár elégedetten vonult vissza országába, Salamon pedig átvette a hatalmat Magyarországon. De nem uralkodhatott békében, mert Géza herceg erős lengyel sereggel visszatért az országba. Salamon király pedig, aki még nem erősödött meg az országban, attól félt, hogy Géza az erős lengyel sereggel megrohanja, ezért visszavonult Mosón jól megerősített várába....

Ebben az időben történt, hogy a pogány kunok áttörték a gyepüket, és a Meszesi-kapu felső részénél az országba betörték. Kegyetlenül végigprédálták az egész vidéket, kirabolták a Nyírséget, elmentek egészen Bihar városáig, és rengeteg férfit, asszonyt és állatot vittek magukkal. Minden ellenállás nélkül átkeltek a Lapos patakon meg a Szamos folyón, aztán a zsákmánnyal elvonultak. De Salamon király, Géza és László herceg is összeszedték seregüket, és a kunok után indultak. Gyorsan átkeltek a Meszesi-kapun, mielőtt a kunok a hegyeket elérték volna. Aztán Doboka városában csaknem egy hétig várták a pogányok érkezését. Egyszer aztán jelentette egy Fancsika nevű kém, hogy a kun sereg közeledik. A király és a hercegek a csapatokat elrendezték, aztán kivonultak a pogányok fogadására. Amikor a kunok Őzül nevű hadnagya a magyarokat meglátta, mivel nagyon elbizakodott volt, azt mondta:

– A magyarok ellen csak a fiatalokat küldjük. Majd eljátszadoznak azok övelük.

Őzül ugyanis azt hitte, hogy vele és a kun sereggel senki sem mérkőzhetik meg. De amikor a többi pogányok látták, hogy a magyarok hatalmas sereggel közelednek, jelentették Ozulnak, hogy itt a veszedelem. Ekkor a kun vezér összegyűjtötte seregét, és felvonult vele egy magas hegy tetejére. Ezt a meredek hegyet Kerlésnek nevezik. A magyar sereg a Kerlés lábánál gyűlt össze. A pogányok ezalatt megszállták a hegy tetejét, majd a bátrabb íjászok vérszemet kaptak: leszálltak a hegy derekáig, és nyílvesszőik záporát rábocsátották a magyarokra. De a magyarok bátran megrohanták az íjászokat, és aprítani kezdték őket. Erre az íjászok megrémültek, hátat fordítottak, és felvágattak a hegyre. Ugyancsak verték az íjjal a lovat, csak hogy elmenekülhessenek. Salamon király harci lázban égett: a legmeredekebb lejtőn kúszott fel, és egy lépést sem hátrált, pedig az íjászok a nyilak sűrű felhőjét bocsátották feléje. Géza herceg, aki mindig óvatos és előrelátó volt, a menedékesebb oldalon haladt fölfelé, és nyíllal lőtte a kunokat. László herceg mindjárt az első rohamban négyet vágott le a legerősebb pogányok közül. Amikor az ötödiket megtámadta, az nyílvesszőjével megsebesítette. De László herceg nem törődött a sebbel: az ötödik kunt is levágta. A magyarok kegyetlenül szorongatták a kunokat, azok meg futottak előlük. De a magyarok még sebesebben üldözték őket, és éles kardjukat a kunok vérével részegítették. A kunok frissen ellen fejt, mint az éretlen tököt, éles kardjukkal kettéhasították. Ekkor történt, hogy László

herceg meglátott egy pogányt, aki egy magyar lányt lovára felragadott, és vele elvágatott. A herceg megsarkantyúzta Szög nevű paripáját, és sebesen utána vágatott.

Már csak egy lándzsa hossza választotta el a kuntól, de a távolság nem csökkent, mert a herceg lova gyorsabban már nem futhatott, a kun paripája pedig semmit se lassúdott. Ezért aztán sokáig vágattak, mert egy ember karjának távolsága volt a lándzsa és a kun háta között. Amikor a herceg látta, hogy a kunt utol nem érheti, rákiáltott a lányra:

– Szép húgom! Ragadd meg a kunt övénél, és vedd le magad a földre!

A lány megtette. László herceg pedig rátámadt a rablóra, és bár a lány könyörgött, hogy ne ölje meg, elvágta az inát, és kivégezte. Ebben a csatában a király és a hercegek nagy győzelmet arattak, csaknem az összes pogányokat levágták, és a keresztényeket fogságukból kiszabadították. Ezután a győzelmet fényesen megünnepezték.